

מת (נצרת) 75507-12-25 - חסן כנאענה נ' משטרת ישראל תביעות - שלוחת נצרת

מ"ת (נצרת) 75507-12-25 - חסן כנאענה נ' משטרת ישראל תביעות - שלוחת נצרת
מ"ת (נצרת) 75507-12-25

חסן כנאענה

נגד

משטרת ישראל תביעות - שלוחת נצרת

בית משפט השלום בנוף הגליל-נצרת

[18.01.2026]

כבוד השופטת מיסא זועבי

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בגדרה עותר המבקש להקל בתנאי מעצרו ולהתיר לו לצאת לעבודה כדי לגייס כספים ולהסיר את המחדל בתיק מע"מ שמתנהל נגדו בבית המשפט השלום בטבריה, במסגרתו הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו ירצה הנאשם 9 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, בכפוף להפקדת סך של 200,000 ₪.

רקע והשתלשלות ההליכים

1. נגד המבקש הוגש ביום 28.12.25 כתב אישום המייחס לו עבירות של הלנת והעסקת תושב זר שלא כדין בנסיבות מחמירות - העסקת שני תושבים זרים או יותר, לפי סעיף 3ב12 (א1) + סעיף 2ב12 (א) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל"); העסקת תושב זר שלא כדין בנסיבות מחמירות - העסקת תושב זר למשך יומיים רצופים או יותר, לפי סעיף 3ב12 (א2) + סעיף 2ב12 (א) לחוק הכניסה לישראל; הסעת שלושה תושבים זרים או יותר, לפי סעיף 12א (ג1) (א1) (ב) לחוק הכניסה לישראל.

2. כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 22.12.25 בשעה 07:37 בערך, נתפס המבקש במועצה המקומית עילוט כשהוא מסיע ברכבו שלושה שוהים בלתי חוקיים, תושבי רמאללה, שאין ברשותם אשרת כניסה ו/או שהייה ו/או היתר בתוקף לעבוד בתחומי מדינת ישראל. בנוסף, המבקש העסיק שניים מהשוהים הבלתי חוקיים במשך יומיים ואילו את השוהה השלישי העסיק תקופה של 3 שבועות, זאת בתמורה ל-550 ₪ עבור כל יום עבודה. עוד עולה, כי המבקש הלן את השוהים הבלתי חוקיים באתר בנייה הסמוך למקום שבו הועסקו על ידו. חלק מהשוהים הלן במשך יומיים ואילו השוהה השלישי הלן במשך שבוע ימים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו. בבקשה נטען, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמת המבקש. כנגד המבקש קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21 (א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים"). הסיכון הטמון בהעסקת שוהים בלתי חוקיים ברור והוא מתגבר במיוחד נוכח המצב הביטחוני השורר בימים אלה. עוד נטען, כי אמנם למבקש אין עבר פלילי ואולם נוכח חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, אין חלופה הולמת אשר תנטרל את הסכנה הנשקפת מן המבקש מלחזור ולבצע את המיוחס לו ויש להורות על מעצרו.
4. בדיון שהתקיים ביום 28.12.25, במסגרת התיק העיקרי (ת"פ (נצ') 75476-12-25) הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום כפי שפורט לעיל, המבקש הודה בעובדות כתב האישום, הורשע על פיו והופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר לעניין העונש. במקביל, במסגרת תיק זה, ועל יסוד הסכמת הצדדים, הורה בית המשפט (כב' השופטת הבכירה דלית שרון גרין) על שחרורו של המבקש בתנאים מגבילים לרבות מעצר בית מלא בביתו בעראבה, אשר יעמדו בתוקפם עד תום ההליכים (להלן: "החלטת המעצר"). באותה החלטה, הורה בית המשפט על קיום דיון נוסף לצורך הוספת משמורן.
5. בהמשך לאמור, בדיון שהתקיים ביום 04.01.2026, על יסוד הסכמת הצדדים, הורה בית המשפט (כב' השופטת דלית שרון גרין) על הוספת בנו של המבקש, מר אנס כנאענה, כמשמורן נוסף, וזאת בכפוף לחתימה על ערבות צד ג' בסך ₪ 10,000 להבטחת קיום תנאי השחרור. באותו מעמד, עתר ב"כ המבקש להקל בתנאי השחרור ולאפשר יציאת המבקש לעבודה. הדיון בבקשה זו נדחה ליום 06.01.2026.
6. במעמד הדיון, שהתקיים ביום 06.01.2026, ביקש ב"כ המבקש לעיין מחדש בהחלטת המעצר ולהתיר למבקש לצאת לעבודה על מנת להסיר את המחדל בתיק אחר שתלוי ועומד נגדו בבית משפט השלום בטבריה (ת"פ (טב') 13364-08-24) (להלן: "התיק האחר"), באופן שיאפשר לו לרצות את עונש המאסר שיוטל עליו בדרך של עבודות שירות. ב"כ המבקש הבהיר כי נגד המבקש תלוי ועומד תיק אחר בגין עבירות על חוק מס ערך מוסף אשר במסגרתו הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו המבקש יודה במיוחס לו, יורשע ויוטלו עליו 9 חודשי מאסר שירצו בעבודות שירות, וזאת בכפוף להסרת המחדל ותשלום סך של 200,000 ₪ תוך 6 חודשים, דהיינו עד ליום 22.10.2025. ב"כ המבקש הדגיש, כי יציאתו של המבקש לעבודה היא הכרחית לשם גביית הכספים המותנית בסיום הפרויקטים ומסירתם, שכן חרף המאמצים, בני משפחתו של המבקש (ילדיו ואחיו) לא הצליחו להביא להשלמת העבודות. עוד נטען, כי ככל שלא יעלה בידו של המבקש להסיר את המחדל בתיק האחר, הוא צפוי לרצוי עונש מאסר מאחורי סורג ובריא לתקופה של 16 חודשים. לאור כל האמור, ונוכח נסיבות העושה לרבות עברו הפלילי הנקי והודאתו בהזדמנות הראשונה במיוחס לו, עתר ב"כ המבקש להורות על הקלה בתנאי שחרורו של המבקש ולהתיר לו לצאת לעבודה.
7. מנגד, המשיבה עמדה על התנגדותה לבקשה והבהירה כי התנאים בעניינו של המבקש נקבעו בהסכמת הצדדים. בנוסף, מאז מתן ההחלטה מיום 28.12.2025 המורה על שחרורו של המבקש בתנאים מגבילים, לא חלף זמן. יתרה מזו, המבקש הסכים לתנאי שחרורו, והלכה למעשה, ידע כי ללא שינוי תנאי המעצר שנקבעו בעניינו בתיק זה, הוא אינו יכול לצאת לעבודה על מנת להסיר את המחדל וכן לרצות את עונש עבודות השירות שיוטל עליו. המשיבה הבהירה, כי מדובר בנסיבות ועובדות שהיו יודעות למבקש קודם לכן. לאור האמור, עתרה המשיבה לדחות את הבקשה על הסף וכן לגופה.

8. במעמד הדיון שהתקיים בפניי ביום 12.01.2026, חזר ב"כ המבקש על טיעוניו לעיל והוסיף, כי אין חולק שהנסיבות והעובדות היו יודעות למבקש בעת מתן הסכמתו לתנאי שחרורו ואולם בבסיס הסכמתו עמדה ההנחה כי בני משפחתו יוכלו לנהל את הפרויקטים באופן עצמאי ולהסתדר בלעדיו. עוד הדגיש, כי מדובר ביציאה לתכלית ראויה ודחיית תגרום לפגיעה בלתי מידתית במבקש שירצה הלכה למעשה עונש של מאסר בפועל בגין עבירות על חוק מס ערך מוסף.

9. מנגד, המשיבה עמדה על התנגדותה. לדידה, הבקשה אינה עומדת בתנאי סעיף 52 לחוק המעצרים שכן אינה מגלה עובדות חדשות, שינוי נסיבות וכן מאז מתן ההחלטה המורה על שחרורו של המבקש למעצר בית מלא, מיום 28.12.2025, חלף שבוע ימים בלבד. מדובר במי שהסכים לתנאי שחרורו וידע מראש כי אינו יכול לצאת לעבודה על מנת להסיר את המחדל בתיק האחר שמתנהל נגדו משנת 2024. לטעמי המשיבה, הטלת עונש מאסר בפועל במסגרת תיק אחר אינה מהווה נסיבה לקולה שמובילה לשחרור ממעצר בתיק זה שהינו על פניו אף חמור יותר - הסעה, העסקה והלנה של שלושה שוהים בלתי חוקיים בנסיבות מחמירות, לאור כל האמור, ובשים לב למיהות העבודה ומיקום העבודה המוצע - אתרי עבודה שונים ברחבי הארץ, נטען כי טרם בשלה העת להקלה בתנאי המעצר ויש להורות על דחיית הבקשה.
דיון והכרעה

10. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ושקלתי את בקשת המבקש, הגעתי לכלל מסקנה כי, לא בשלה העת לאפשר למבקש לצאת לעבודה על מנת להסיר את המחדל בתיק אחר שתלוי ועומד נגדו באופן שיאפשר לו לרצות את עונש המאסר שיוטל עליו בדרך של עבודות שירות או להקל בתנאי המעצר לשם כך. להלן אנמק.
11. כידוע, על המבקש לעיין מחדש בהחלטה הנוגעת לתנאי מעצר להראות כי חל שינוי נסיבות מהותי וממשי ממועד מתן ההחלטה; או כי התגלה מידע משמעותי חדש; או כי חלף מאז זמן ניכר (ראו: סעיף 52(א) לחוק המעצרים וכן, למשל: בש"פ 6146/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (נבו 25.09.2019); בש"פ 103/18 ואזנה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (נבו 29.01.2018)).

12. דומה שאין חולק כי שתי העילות הראשונות אינן מתקיימות במקרה דנן. העובדה כי הצדדים הגיעו להסכמה לשחרורו של המבקש למעצר בית מלא, חרף העובדה כי הורשע בתיק האחר והיה צפוי לעונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות בכפוף להסרת מחדל ותשלום סך של 200,000 ₪, הייתה ידועה היטב למבקש עת הסכים לתנאי שחרורו, והיא אינה בגדר עובדה שהתגלתה או נסיבה שהשתנתה. ההיפך הוא הנכון. מדובר בנסיבה מחמירה ולא מקלה שכן המבקש ביצע את העבירות ביום 22.12.2025, כשמונה חודשים לאחר שהורשע על פי הודאתו בתיק האחר ונשלח אל הממונה על עבודות השירות לצורך הגשת חוות דעת בעניינו. לא זו אף זו, המבקש היה אמור להשלים את תשלומי שובריו ולהסיר את המחדל בטרם ישיבת הטיעונים לעונש, דהיינו עד ליום 25.10.2025 ומשלא עלה בידו ניתנה לו אורכה עד ליום 29.01.2026.

13. יתרה מזאת, המבקש הסכים כי יושת עליו מאסר לריצוי בעבודות שירות בתיק האחר, והלכה למעשה ידע כי ללא שינוי תנאי המעצר שנקבעו בעניינו בתיק זה, הוא אינו יכול להסיר את המחדל ובהמשך גם לרצות את עונש עבודות השירות. נראה אם כן כי המבקש, בחר להציג עובדות מוגמרות לבית המשפט בהליך זה, לפיהן יש להקל את תנאי המעצר על מנת לאפשר לו לעבוד ולהסיר את המחדל. אוסיף, שאין בידי לקבל את הטענה לפיה מקור הבקשה גילוי נסיבה חדשה שהתגלתה ולפיה בני משפחתו אינם יכולים לסייע את הפרויקטים בהם החל לצורך מסירתם וקבלת הכספים עבורם, שמקורה בהנחה לא מבוססת מצדו ואשר גם נטענה בעלמא.
14. מאחר וקבעתי כי הנאשם כלל לא עומד בתנאי הסף של שתי העילות הראשונות המקימות זכות לעיון חוזר בהחלטה, נותר לבדוק אם העילה השלישית שהינה חלוף הזמן, מתקיימת.
15. כפי שנקבע לא אחת, חלוף זמן עשוי לשנות את נקודת האיזון בין שיקולי המסוכנות של הנאשם לבין זכותו לחירות (בש"פ 8437/22 אלקיעאן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (נבו 22.12.2022); בש"פ 2608/18 מדינת ישראל נ' פלוני (02.04.2018); בש"פ 6469/09 איתי שרוני נ' מדינת ישראל (נבו 18.08.2009)). הגדרת פרק זמן מסוים כ'זמן ניכר' בהתאם לסעיף 52(א) לחוק המעצרים, הינה גמישה, מבוססת על נסיבות העניין הקונקרטי והיא נעוצה באיזון שבין זכויות הנאשם לבין האינטרס הציבורי (בש"פ 790/24 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 18.02.2024); בש"פ 5060/22 מחמוד נ' מדינת ישראל (נבו 08.08.2022)). במסגרת איזון זה יש להביא בחשבון, לצד חלוף הזמן, גם את חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות הנשקפת ממנו, התנהגותו במעצר ונסיבותיו האישיות (בש"פ 5221/19 לוזון נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (נבו 12.09.2019); בש"פ 2608/18 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (נבו 02.04.2018)).
16. במקרה דנן, הגעתי לכלל מסקנה כי פרק זמן של כשבוע ימים מאז החלטת השחרור ועד להגשת הבקשה וכעשרים ימים מאז שחרורו ועד היום, אינו עולה כדי פרק זמן ניכר המצדיק הקלה בתנאי השחרור כפי המבוקש, לנוכח המסוכנות הנשקפת הנלמדת מנסיבות העושה והמעשה.
17. אשר לנסיבות העושה, אינני מתעלמת מנסיבותיו האישיות של המבקש ובין השאר היותו נעדר עבר פלילי, בן 53, נשוי ואב למשפחה נורמטיבית. ואולם, לצד האמור, אין להתעלם מכך שנגד המבקש תלוי ועומד תיק אחר בגין עבירות על חוק מס ערך מוסף - מסירת ידיעה כוזבת וניהול פנקסי חשבונות כוזבים במטרה להתחמק מתשלום מס, שבו צפוי לרצות עונש של מאסר.
18. אשר לנסיבות המעשה, המבקש ביצע את העבירות כשמונה חודשים לאחר שהורשע בתיק האחר, וכאשר המתין לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות, מה שמלמד כי הליכים פליליים לא מהווים גורם מרתיע עבורו. בנסיבות אלה, דומה כי רמת המסוכנות הנשקפת מהמבקש אינה מצדיקה בשלב זה, הקלה כה נרחבת, באופן שיותר לו לצאת ממקום מעצר הבית מדי יום ולמשך פרק זמן ממושך.

19. כפי שנקבע בפסיקה, לנאשם אין זכות קנויה להקלה בתנאי מעצרו אך בשל רצונו להימנע מהפקעת צו עבודות השירות שנגזרו עליו בהליך אחר (בש"פ 1355/15 יששכר טביב נ' מדינת ישראל (נבו 3.03.2015)), ועל דרך הקל וחומר במקרה דנן, כאשר טרם הסיר את המחדל בהתאם להסדר הטיעון שגובש בין הצדדים וכן טרם נגזר דינו, כאשר נהיר שבית המשפט גם אינו מחויב להסדר הטיעון, ויכול לגזור את עונשו של המבקש בהתאם לשיקול דעתו.
20. זאת ועוד, המבקש הורשע על פי הודאתו בתיק דנן, מכאן שחזקת החפות אינה עומדת לו. הרשעתו של המבקש, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום פועלת בעיקר לחובתו, ולא רק לטובתו (ראו והשוו: בש"פ 5378/24 מלאכי ורסולקר נ' מדינת ישראל (נבו 08.07.2024)).
21. לזאת אוסיף, כי בית המשפט העליון, עודד לא אחת, מתן היתר יציאה לעבודה, זאת במקרה המתאים ובתנאי שאין ביציאתו של הנאשם לעבוד משום סכנה לציבור (בש"פ 2857/06 אליהו ממון נ' מדינת ישראל (נבו 11.04.2006)). בצד האמור, טרם שתישקל אפשרות לצאת לעבודה, על הנאשם להראות כי המסוכנות הנשקפת ממנו פחתה (בש"פ 966/16 זידאן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (נבו 28.02.2016)). הנה כי כן, יש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו, וכאשר יש ביציאה לעבודה כדי לסכן את שלום הציבור או את בטחונו של אדם ספציפי, אין לאפשר יציאה לעבודה בכל מחיר.
22. אכן, בעניינינו המשיבה הסכימה לשחרור המבקש בתנאים מגבילים ולא עמדה על מעצרו עד תום ההליכים ואף לא עתרה למעצרו באיזוק אלקטרוני. ואולם, מאז מתן ההחלטה, לא הוצגה אינדיקציה להפחתה ברמת הסיכון, וקיים חשש כי, היענות לבקשה להקלה בתנאים ויציאה לעבודה, יפגע בתכלית חלופת המעצר שנקבעה בעניינינו. מסקנתי מתחדדת לאור העובדה כי אין המדובר ביציאה לעבודה, שמבוססת על מצב כלכלי רעוע של המבקש, אלא על רצונו לצאת לעבודה על מנת להסיר מחדל בתיק אחר שמתנהל נגדו.
23. לפיכך ולאחר ששקלתי כל השיקולים שהובאו בענייניו של המבקש, נחה דעתי כי טרם בשלה העת להורות על הקלה בתנאי שחרורו של המבקש.
24. מבלי לגרוע מן האמור, ומשאיני מתעלמת מפרק הזמן שיחלוף עד לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש (הדיון נדחה ליום 07.07.2026), ככל ותוגש בחלוף פרק זמן מסוים, בקשה דומה היא תיבחן בהתאם.
25. לבסוף אעיר, כי נתתי דעתי לטענות ב"כ המבקש, כי דחיית הבקשה להקלה בתנאי השחרור תוביל לריצוי העונש במאסר בפועל. אינני מביעה כמובן כל דעה בעניין זה, והעניין תלוי בהחלטות של גורמים מוסמכים אחרים ואינו מסור להחלטתי ובנסיבות שמחוץ לתיק זה, ואולם מבלי להקל ראש בשיקול זה, יש לציין כי, אין למבקש להלין בעניין זה אלא על עצמו.
- סוף דבר
26. לאור כל האמור לעיל, בשלב זה ומכל הטעמים שמנתי לעיל, אני מורה לדחות את הבקשה לעיון חוזר ולהקלה בתנאים.
27. בצד האמור, שמורה לב"כ המבקש הזכות להגיש בקשה לעיון חוזר בעתיד, בהתאם להוראות הדין, ככל ויחלוף זמן או ישתנו הנסיבות.
- זכות ערר כחוק לבית המשפט המחוזי בנצרת.
- המזכירות תשלח העתק החלטתי לצדדים.
- ניתנה היום, כ"ט טבת תשפ"ו, 18 ינואר 2026, בהעדר הצדדים.